

Poezie din Doberdo

Frunză verde flori de vara
Am umblat prin toată țara.
Cu italienii m'am luptat
Atâtea luni, ca un soldat,
Dar italianu-i blestemat
Cu foc greu tot a 'mpușcat
Și venia plumbul pe noi,
Dară noi, viteji, voinici
Nu ne-am dat bătăuți nici prinși,
Ci-am luptat cu vitejie
Pentru a noastră 'mpărăție,

Frunză verde busioc
Am scăpat și de-acel foc.
Și frunză verde de prun
Trei zile am mers pe drum
Până luni, pe după-miază
Intr'o pădure de brazi
Am ajuns și-am hodinit
Până Marți, la răsărit,
La Dumnezeu ne rugam
Și spre dușman iar plecam,
Când fu la orele doi
Veniau gloanțele pe noi,
Noi tot »Vorwärts« ca 'n război,
Și Dumnezeu m'a păzit
Că eu nu m'am prăpădit.

Colo 'n sus la Doberdo
Stăteau italieni nenumărați,
Pușcând mereu în ai mei frați,
Iar noi voinici hănățeni,
Toți fii de buni săteni,
Am tras mereu cum porunci căpi-

tanul
Și s'a dus, s'a dus italianul.
Frunză verde de bujor
Poezie culeasă de-un fecior.

Lupulovici Vlad, tunar, reg. 17,
din com. Alsólyupkó (Caras-Severin).

Ruga soldatului

O, maică, sfântă fecioară,
Coboară-ți mila ta, coboară,
Că dușmanii ne 'mpresoară.
Coboară-ți mila spre robii tăi
sărmani
Și ne scapă țara de dușmani,
Tu ești maica tuturor
Vino, te rugăm într'ajutor,
Pe tine și pe Dumnezeu
Și pe Isus, pe fiul tău.

Doamne 'ndurăte de noi
Și pune capăt la război,
Pune-i capăt, tată ceresc,
Căci mulți frați se prăpădesc
Se prăpădesc buni imei frați
Intre stăini îndepărtați.
Mulți frați mor în luptă mare,
Unii cad în grea prinsoare,
Iar alții zac prin spitaluri,
Cu toții au necaz și valuri,
Toți răbdăm în ăst război,
Doamne 'ndurăte de noi!
Frunză verde buruiănă
Vasile Riznic mă cheamă.

din reg. de inf. 41, comuna Zurin, comitatul Cernăuți (Bucovina).

LA INSPECȚIE

El. — Numai pentru un sărut ți-aș da
bucuros tot ce am; a, nu chiar tot, dar,
cinci la sută din tot ce am!

PUTIN MAGULITOR

Generalul: Ce regiment?
Soldatul: Regimentul 8 Buzău.
Generalul: Batalionul?
Soldatul: Batalionul al doilea.
Generalul: Numele?
Soldatul: Lev'.
Generalul: Compania?
Soldatul: Da.
Generalul: Compania?
Soldatul: Da să trăiți.
Generalul: Intreb, compania?
Soldatul: Sigur, Lev' și compania.

Dorul de soț

Frunză verde de săcară
Pune Doamne pace 'n țară
Să vină oștile iară
Și să vină lumea toată
Să am și eu soț vrodată.
Că de-un an și jumătate
E destul de când se bate,
Mult mi jale și mi dor
Dar nu pot să mă omor,
Că decând m'am măritat
Tot aceasta m'a mâncat,
Că fără soț am rămas
Cu dor și cu grije acas.
Că patru ani au trecut
Singură i-am petrecut
Cu mult dor și cu năcaz
Și cu lacrimi pe obraz,
Și într'una la cărți am scris.
De trei luni și jumătate
N'am căpătat nici o carte,
Nu știu unde l'au deportat
Acei sârbi blestemați,
Dumnezeu să-i fi trăznit
Când focul au rânduit.
Nime necăjit n'ar fi,
Și au meu soț așa 'mi scria
Mie din garnizoana sa:
Tare mult am așteptat
Să mai vin într'al meu sat,
Știe bunul Dumnezeu
Mai venivoi în satul meu
Că în țară-i tare rău
Și stau cu feciorii noi
Gata de plecat cu ei.
Frunză verde de măr acru,
Vai Doamne, pustiu-i satu,
Șed în drum și mă uit,
Nu mai văd feciori umblând,
Nici în șezători cântând,
Cari au fost de veselie
Țin cu rusu bătălie,
Cari au fost de purtat jocul
Astăzi țin cu rusu focul
Și cari au rămas bătrâni
Suspini cu toți plângând,
După feciori așteptând.
Frunză vrede ruptă 'n trei
Toate aceste poezii
Sunt culese de-o nevestă.
La inimă de dor arsă,
De-o nevestă tinerea
Căzănescu Carolina
Din comuna Marginea.

ASCULTATOR

Tatal. — Petrica, de ce ai aruncat cu aoroi în d. Popescu?

Petrică. — Domnul institutor ne-a zis că nu-i voie să aruncăm cu pietre.

INTELES GREȘIT

— După prânz am fost la »Negustorul din Venetia« și aseară am văzut »Heidelbergul de altă dată«.

— Da, da, azi nu mai există depărtări!

INTRE PUNGAȘI

— Cum? N'ai luat nici un apărător pentru feciorul tău?

— Nu; că e foarte bine dacă l'o băga pe băiat pe vreo câțiva ani la pușcărie baremi deprinde ceva bun.

CAM P'ACOLEA

— A învățat domnișoara la pension să și gătească?

— Nu cred, eri a crezut că lingura de bucătărie este o rachetă de lawn-tennis!

gălăi și cu plasă înflorată ce aștepta de mai mult timp afară.

Marin avea pe el un demi-palton, iar Cuza o blană mare de lup care îl acoperea peste tot:

— Cam ger Marine. Ce zici?

— Frig tătarese Maria Ta.

— Mie mi-e cald de numai pot. Doar vârful nasului mi-a înghețat...

— Și mie din potrivă, nu mi-a mai rămas cald decât un singur loc.

— Ești măgar, iar m'ai păcălit.

Cuza a dat odată ordin să nu-i pue glumentului său, lui Marin Naționalu, lingură la masă.

— Cine n'o mânca supa e un măgar, a zis Cuza.

Marin văzu că e o uneltire la mijloc în contra lui. Dar nu se sperie și își făcu din o coaje de pâine o lingură cu care încet își sorbi supa. Când isprăvi, Marin, zise, la rândul său:

— Cine nu și-o mânca lingura, e un măgar!

SE INTELEGE

Mătușica vine în vizită și aduce un pachetel înfășurat în hârtie.

— Ei Gică, întreabă ea pe nepoțelul ei, mă iubești?

Gică se uită gânditor la pachet:

— De, mătușico, nu știu ce ai în pachet!

CU CALCUL

Chiriașul. Tocmai de ziua mea vi să mă sechestrezi?

Portărelul. Cum, ziua d-tale? Atunci am să aștept până mâine, poate mai vin azi ceva daruri!

LOGICA CIUDATA

Stăpânul. — Ei ce zici de logodnica mea, Ioane? Ai vrea să ai și tu una ca ea, hein?

Servitorul (modest). — Pentru Dumnezeu conașule, așa o conită bogată și învățată... alde noi trebuie să ne mulțumim numai cu ce se vede.

PACIENTĂ AMOREZATA

Medicul; Vă pot asigura că veți fi în curând pe deplin restabilită.

Bolnava: Oh, mă rog nu e așa urgent, ca să mă însănătoșez de grabă.

PIEDICA TEMPORALA

— Nu vrei să fii martor în procesul meu Hans?

— Când a fost istoria aceea?

— Scara pe la nouă.

— A, atunci n'are să mă crează...

pe vremea aia de obicei suni beat turtă.

INTRE FETE

Eleva de a șaptea. — Știi că maestrul de desemn s'a logodit.

Eleva de a opta (mândră). — Spui aceasta cu un ton... îmi vine să crez chiar că și voi din a șaptea ați tras nădejde de el.

INTALNIRE

— Bine, domnule Iancu... o sărutare îți dau, dar atâta tot, că am jurat lui Costică al meu, sa-i fiu cu totul credincioasă.

UN FANFARON

— Imi beau, șampania, îmi sorb stridiile și desprețesc viața.

EXPERIENȚA LUNGA

Fata din casă (către bucatăreasă). — M țo, în d-ta pot să mă încrez!... Știi d-ta ce înscmncază iubire nenorocită?..

Bucătăreasa. — O da, de douăzeci și trei de ori.

CALEA FERATA RENTABILA

— Se zice că linia asta ferată face afaceri strălucite?

— Știi, aceasta o datorăm negustorilor de vite; aceștia încarcă o sumedenie de viței. Până să-i descărcăm la locul de destinație vițelii s'au făcut vite mari cari se vând cu profit mare, așa că prosperează și calea ferată.

N'ARE NICI UN EFECT

Intâiul sergent-major. — Hai să cerem o sticlă de vin de Cotnari.

Al doilea sergent-major: — Să lasăm de data asta că e foarte puțin public în local.

Dorul de soțul plecat în bătălie

Rău mi-a cântat cucu mie,
Străină lumea să-mi fie,
Dar nici cucul nu-i devină
Că și lui i tot străină.
Nici eu n'avui loc în sat
Ca și cucul așezat.
Cât cu ochii mei mă uit
Văd tot loc necunoscut,
Văd și dealuri, văd câmpie,
Dar de jalea mea 's pustie,
Loc să-mi placă n'am văzut
În satul în care-am crescut.
Fie lumea aurită
Mie 'mi pare tot urată,
Că năcazul într'o zi
Poate omu 'nbătrâni,
Și 'n trei ani de cătănie
Cât năcaz poate să fie,
Dar în doi ani, la bătae
E năcazul și mai mare,
Și mie Doamne mi-i rău
De dorul lui soțul meu.
Pune Doamne mila ta
Și 'mplinește voia mea,
Cătănia-i boală grea,
Vai de cine ajunge 'n ea.
Lasă mamă, lasă tată
Când vine vremea iute pleacă,
Lasă tot ce 'n sat îi drag
Și ia lumea 'n lung și 'n larg,
Că-i poruncă 'mpărătească
Și trebuie să se 'mplinească.

Scrisă de Eva lui Vasilie din comuna Șuștra.

ȘI-A LUAT SEAMA

Bancherul. — Nimic nu se opune ca să te logodești cu fiica mea, decât datoriile d-tale.

Pețitorul. — Eū cred, d-le bancher, ca datoriile s'ar putea acoperi foarte ușor din zestre.

Bancherul. — Din zestre? În cazul de față se opun legile.

Pețitorul. — Cum asta?

Bancherul. — Bine. Ca să-ți plătești datoriile ar trebui să te însori cu toate opt fete ale mele.

COMPLIMENTE

Mergeam cu prietenul meu pe stradă. Deodată îmi șoptește: »Te rog, salută, -- dar foarte politicoș.« Eu i-am făcut pe plac, dânsul s'a plecat până la pământ. Și ceilalți trecători și-au arătat respectul în acelaș mod. L'am întreat: »Cine a fost doamna aceea?« El a răspuns cu respect: »Vanzătoarea măcelarului nostru.«

A INTELES

Ofițerul. — Trăiți, domnule colonel, vă rog să mă dispensați de serviciu pentru după amiază!

— De ce?

— Soacră-mea care a stat mai mult timp la noi pleacă azi acasă și aș vrea să o petrec la gară.

— A da, o serbare de familie, ești dispensat.

PRECAUTA

El (pașionat): Mi-aș da viața pentru tine, scumpa mea!

Ea (interesată): Ești asigurat?

O ȘTIINȚĂ ÎN BUZUNAR

Deūi avocați, unul înalt cât un uriaș, celălalt mărunț ca un pitic; avură o ceartă violentă.

La un moment dat, uriașul zise pro-fivnicului său:

— Ce vrei, la urma urmei as putea să te bag în buzunar.

— Atunci, răspunse piticul, ar fi de sigur mai multă știință de drept în buzunarul decât în capel d-tale!

LOGICA COPILAREASCA

Mica Ileana s'a ascuns toată ziua și n'a îndrăznit să se uite la nimenea, deoarece o certase mamăsa încă de dimineață. Seara vine în halatul de noapte în odaia părinților ca să zică noapte bună. Ținea în mână umbrela tatălui său. Când au întreat-o părinții ce voiește cu umbrela, a răspuns: »Voiesc s'o deschid ca să nu se ude patul din nou.«

Anecdote naționale

Hariton Racotă era ofițer și aghiotant al lui Vodă Știrbe' pe la 1855; el era vestit ca om glumeț și vesel.

Intr'o zi Știrbe' îl întreată pe Racotă:

— Ia ascultă Racotă, știi nemțește?

— Știu Măria Ta.

— Știi bine, ori numai așa...

— Știu foarte bine.

— Dacă știi, ia condeiul și scrie ce ți-oi dicta eu.

— La ordin.

Și, Vodă, plimbându-se prin salon, cu mâinele la spate îi dictă lui Racotă o scrisoare, în nemțește, către Filippsborn, reprezentantul său, la Viena.

Racotă care nu știa boabă nemțește, a umplut hârtia cu zgârieturi și când a sfârșit Vodă dictatul, a luat și Hariton Racotă călimara cu cerneală și a turnat-o peste ceea ce scrisese.

Știrbey furios l'a dat afară din salon.

Era Hariton cum era, dar fratele său Iancu, căpitan în cavalerie, îl întrea în gumbușlacuri.

Ca ofițer, Iancu Racotă făcuse la un croitor neamț, vre-o patru mii de lei datorie. Croitorul venea regulat de trei-patru ori pe zi ca să-i ceară parale, dar Iancu îl ținea mereu cu vorba: ba că n'a luat leafa, ba că va lua leafa, ba că să vie peste două zile, ba peste o săptămână, ba câte și îl dă și în judecată la tribunal.

Văzând Racotă că s'a îngroșat gluma a poruncit vistavoiului să-i cumpere o coroană mare de flori și să-l plângă ca pe mort. Iar el s'a lungit în pat și-a închis ochii. Când a venit croitorul cu o falcă în cer și cu una în pământ ca să ceară bani, a văzut pe Neagu vistavoiul plângând în prag:

— Bietu dom căpitan Iancu, păcat de el! A murit bietu dom căpitan! Haul haul!

— Ce e măi Neagule? îl întreată croitorul mirat.

— Uite, bietu dom căpitan, aseară a mâncat, a jucat cărți, a vorbit, a râs, a spus istorii, și acum e mort... Haul haul!

— A căzut așa d'o dată!

— D'o-dată, ce i-a venit nū știu. Ce mă fac eu fără conu Iancu! Pă ce mâni o să ajung!

Neamțu scoase și el o hasma roșie din buzunar și își șterse ochii de lacrimi zicând:

— Ce e și omū, zău așa! Nimica toată. Azi vorbești cu el și mâine e pe lumea cealaltă. Bietu căpitan, l'am iubit prea mult. Uite rup aci lângă dânsul toate polițele de patru mii de lei. Să-i fie de pomană!

Și zicând vorbele acestea mai asvârli odată ochii spre căpitan și plecă.

După ce se depărtă bine de tot neamțul, Racotă se dete jos din pat și plecă călare la cazarmă.

Peste două săptămâni când s'a lovit din întâmplare, piept în piept cu neamțul croitor pe podul Mogoșoaiei, neamțul a dat un țipăt de groază:

— Ei? asta înviat! Și-a luat-o la fugă.

Și Vodă însoțit de Marin scobori scără cea mare și se sui în sania cu ză-

GLUME

Anica: »Si zici c'a fost vorba de mine la sindrofie, imi pot inchipui cum m'ai calomniat«.

Amfitrioana: Ma rog, ma rog, am vorbit numai bine de d-ta... dar n'a vrut sa ma creaza nimeni.

- Dragă nevestică, zise bărbatul, pe patul de moarte - îmbracă-te mai frumos.

- Dar, de ce bărbăfele?

- Poate vine moartea și să-i placă tu mai bine decât mine.

Nevasta unui bărbat cuminte avea obiceiul să-l contrazică la fiecare vorbă și să facă totdeauna altfel de cum îi spunea sau îi cerea el.

Intr-o zi bietul om pierdu răbdarea. Pe când ședea la masă, pe malul unui râu, iar femeia sta pe scaunul din partea apei, bărbatul îi zise:

- Vino, nevestă, cu scaunul mai aproape.

Dar ea, tot din spirit de contradicție tra-e scaunul mai departe și băldăbăc! Se rostogoli în râu.

Trenul se oprește în stația Urlați.

Conducătorul:

- Urlați, domnilor, 5 minute.

Oculistul întreabă pe un orb, pe care vrea să-l opereze:

- Ai încredere în mine?

- O încredere oarbă, domnule doctor!

Un țaran auzind un concert de quartet, exclamă:

- N'a fost chip să ascult pe nici unul, tus-patru cântau de odată.

Intre două doamne din lumea mare:

- Eu, draga mea, regret mult timpul pe când se ascundeau amanții în șifoniere.

- Astăzi și-ar lura rufăria.

Un matelot pleca pe mare către o țară depărtată.

- Unde te duci, nenorocitul, îi zise un prieten; nu știi că și tatăl tău a pierit în valuri?

- Dar tatăl tău unde a murit? întrebă matelotul.

- Tata a murit în pat.

În Spania toți copiii găsiți sunt declarați nobili și recunoscuți ca atare »căci, zic spaniolii, mai bine dintr'un copil de plăcintar să faci un nobil decât să lași un nobil să fie plăcintar«.

Un bogat arăta unui filozof niște bijuterii.

- Uite-te, zicea el, ce frumoase sunt!

- Vasăzică, adoase filozoful, îmi permiți să le împart cu dumneavoastră?

- Cum să le împarti cu mine?

- Firește, îmi dai voie să le privesc. Și d-ta ce faci alta decât să le privești?

Lina: Dar nu fi așa dezolată soror!

Marioara: (căreia i-a murit de curând soțul). Lasă-mă dragă, ce tot dai zor cu dezolarea, tu cunoști nervii mei slăbiți, - orice bagatel mă irită.

REGELE LA MANEVRA

După o zi întreagă de lupte, de alergătură peste câmpii, peste șanțuri, peste vii, prin păduri, prin ape, armata concentrată, trebuia să încheie manevrele prin o frumoasă defilare pe dinaintea Suveranului nostru.

Regele și-a ales un loc mai înalt de unde să poată observa mai bine ținuta soldaților și ordinea în mars. La spatele său se așezară generali, colonei, atașați militari străini și alții din suită.

Defilarea începe, ochiul ager al Mareșalului Căpitan de la Plevna, scrutează tot; o plăcere nespuse se cilește pe figura Sa, dar... dar începe o ploaie torrențială. Regele rămase neclintit la locul său, însă băgă de seamă că soldații erau toți în tunici, pe când Majestatea Sa avea manta. La moment a desbrăcat mantaua ca să fie la fel cu soldații... Acest lucru a trebuit în urmă să-l facă

și generalii și colonelii și atasații militari străini...

Defilarea și ploaia cu găleata a durat două ore...

Lămuriri referitoare la Ajutorul de stat

pentru familiile celor înrolați precum și despre îngrijirea invalizilor, a văduvelor și orfanilor celor căzuți în războiu.

Broșura este întocmită după ordinațiunile și legile referitoare la ajutoarele ce se dau din partea statului, și este împărțită în trei părți:

I. Ajutorul de stat.

Pe 12 pagini se vorbește în broșură despre felul cum se dă ajutor familiilor a căror susținător a fost înrolat. Se arată cu deamănuntul care familie are drept să ceară ajutor și cât îi se poate da după lege. În fiecare comitat ajutoarele se schimbă. Se relevă cât ajutor se dă în comitatele românești.

II. Îngrijirea invalizilor și a familiilor acestora.

În acest capitol se spune, pe 11 pagini cum se îngrijește statul de soldații și ofițerii care au devenit ologi, ciungi, etc., în decursul împlinirii datoriilor lor militare. Se arată cu cifre cât ajutor se dă lunar, ori anual invalizilor și familiilor lor.

III. Ocrotirea familiilor celor căzuți (morți) pe câmpul de luptă, precum și a celor dispăruți.

Sub acest titlu se publică cu deamănuntul ajutorul de la stat al văduvelor, orfanilor și al familiilor celor căzuți pe câmpul de luptă. Se arată sprijinul material lunar al văduvei, speșele de creștere ale orfanilor și ajutorul provizor anual în cazul când soldatul a dispărut. Toate acestea se cuprind și într'un articol separat unde se arată competențele lunare ale văduvelor și orfanilor rămași de ofițerii, cadeții și stegarii căzuți în războiu, și speșele de educație.

Broșura aceasta este unica în felul său. În toată broșură se pun întrebări și se dau răspunsuri întelegătoare.

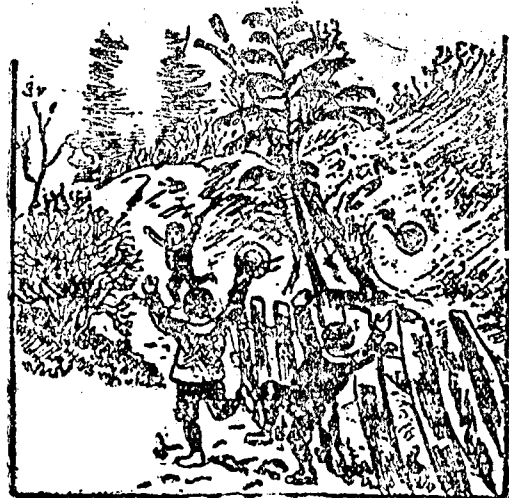
Prețul 40 fileri, plus 5 fileri porto postal. Se poate căpăta de la

Administrația ziarului

„Foaia Poporului Român“

BUDAPESTA, VII., Ilka-utca 36

GHICITURI

Ce va să zică chipul acesta? Aflați!

Editor și redactor responsabil: Dimitrie Kirăuțiu.

Tipografia „Poporul Român“, VII., Ilka-utca 56